

28.05.14.

Република Србија
ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. Бр. 8. П.287/2013
Дана, 26.03.2014. године

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ, и то судија Владимир Беадер, у правној ствари тужиоца НОВИ САД ЈАВНО ГРАДСКО САОБРАЋАЈНО ПРЕДУЗЕЋЕ Нови Сад, Футошки Пут 46, кога заступа Срђан Лакић, адвокат у Новом Саду, против туженог I реда ГРАД НОВИ САД, кога заступа Милена Крстић-Радовић, заменик ГЈП; туженог II реда АТП „ВОЈВОДИНА“ А.Д. Нови Сад, кога заступа Драгомир Зјалић, адвокат у Новом Саду, исп:113.000.000,00 динара, ради ДУГ, након одржане усмене јавне и главне расправе у присуству пуномоћника парничних странака, дана 26.03.2014. године, доноси следећу:

ПРЕСУДУ

Тужбени захтев тужиоца који гласи: „Утврђује се да је одредба тачке 1 став 2 уговора од дана 08.05.2006. године, који склопљен између Града Новог Сада и АТП Војводина ад Нови Сад, а који уговор је заведен под бројем II-020-2/2006-770, која гласи: „Обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом I ове тачке створиће се услови за измештањем приградског терминала са Рибље пијаци, на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на локацију, у складу са Генералним планом ништава и без правног дејства“ у целисти се одбија.

Обавезује се тужилац да туженим накнади трошкове парничног поступка и то: туженом I реда у износу од 169.450,00 динара и туженом II реда износ од 169.450,00 динара, све у року од 8 дана под претњом принудног извршења.

Образложење

Тужилац је дана 18.02.2013. године поднео тужбу Привредном суду у Новом Саду у којој је навео да је између тужених, дана 08.05.2006. године, закључен уговор заведен под бројем II-020-2/2006-770, којим уговором уговорне стране уређују међусобна права и обавезе у погледу

обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити АТП Војводина на локацији која је предвиђена Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године, те да ће се обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице створити услови за измештањем приградског терминала са Рибље пијаце, на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на локацију, у складу са Генералним планом. Тужилац је тужбом тражио да суд утврди да је ништав цитирани део уговора у смислу одредбе члана 14, 47, 49, 51, 52, 53 и 103 Закона о облигационим односима, будући да је предмет обавезе недопуштен, да је основ уговора недопуштен, те посебно наглашавајући чињеницу да је побуда за закључење уговора АТП Војводина била недопуштена. Тужилац је навео и то да су за пословање туженог другог реда створени монополски услови, те је предложио да суд донесе пресуду којом ће усвојити тужбени захтев тужиоца и утврдити да је одредба тачке 1 став 2 уговора од дана 08.05.2006. године, који склопљен између Града Новог Сада и АТП Војводина ад Нови Сад, а који уговор је заведен под бројем II-020-2/2006-770, која гласи: „Обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1 ове тачке створиће се услови за измештањем приградског терминала са Рибље пијаце, на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на локацију, у складу са Генералним планом“.

Тужени II реда је у одговору на тужбу од 29.03.2013. године истакао да је град надлежан да одреди локације аутобуских терминала, да пружање станичних услуга у међумесном и међународном саобраћају не представља обављање комуналних делатности, већ да је тужилац то обављао као принудно решење, обзиром да није постојала друга аутобуска станица. У одговору на тужбу тужени II реда је оспорио наводе тужбе да је предметним уговором стављен у монополски положај, обзиром да не постоји решење Комисије за заштиту конкуренције о тома, а и цена станичних услуга се формира на основу Општинских услова пословања аутобуских станица. Тужени II реда је оспорио и наводе тужиоца да је тужени II реда имао лоше побуде приликом закључења предметног уговора, те је оспорио тужбу у целости и предложио да суд тужбени захтев одбије као неоснован, а да обавезе тужиоца да туженом II реда накнади трошкове поступка.

У одговору на тужбу туженог I реда од 02.04.2013. године тужени I реда навео да је уговор закључен у складу са ГУП-ом ради реализације нове станице закључио предметни уговор, те је навео да је тумачење уговора на начин да би извршење тачке 1 става 2 имало за последицу промену и престанак обављања делатности тужиоца потпуно неосновано. Тужени је навео да је уговор закључио савесно и у доброј намери, те је оспорио тужбу у целости.

Током доказног поступка суд је прочитао предлог за мирно решавање спора број 11829 од 07.12.2012. године, уговор од 08.05.2006. године, заведен под бројем II-020-2/2006-770, решење број 344-00062/97-03 од 04.03.1997. године, одлуку о категоризацији аутобуске станице број 84/153 од 11.09.2008. године, одлука градоначелника Града Новог Сада број II-020-2/2005-1868 од 20.07.2005. године, Захтев ГЈП да се утврди да Међумесна аутобуска станица на локацији Булевар Јаше Томића у Новом Саду, које послује у оквиру ЈГСП Нови Сад, не испуњава за рад аутобуске станице број ГП 65/07 од 10.09.2007. године, захтев за извршење уговора број II-020-2/2006-770 од 08.05.2006. године од 02.03.2007. године, закључак о дозволи извршења XIV347-1/07-79 од 26.06.2007. године, списак аутобуских станица у Србији, и извршио увид у предмет Привредног суда у Новом Саду пословни број П. 4597/2010, те је на основу тако спроведеног доказног поступка утврдио следеће чињенично стање:

Увидом у предмет Привредног суда у Новом Саду пословни број П.4597/2010 утврђено је да је тужилац АТП „ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад, а тужени Град Нови Сад, те да је предмет спора произашао из уговора који су закључили Град Нови Сад и АТП „ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад,

дана 08.05.2006. године, а који уговор је код туженог I реда евидентиран под бројем П-020-2/2006-770. Привредни суд у Новом Саду је дана 06.04.2012. године донео пресуду којом је у ставу I обавезао туженог Град Нови Сад да исплати тужиоцу АТП „ВОЈВОДИНИ“ АД Нови Сад главни дуг од 1.333.914000,00 динара са законском затезном каматом од 20.12.2011. године до исплате и трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, у року од 8 дана, под претњом извршења. У ставу II изреке обавезан је тужени да умешачу исплати 936.500,00 динара на име трошкова парничног поступка, и трошкове одговора на жалбу у износу од 75.000,00 динара у року од 8 дана, под претњом извршења. У ставу III изреке одбачена је тужбу тужиоца у делу у којем је тужилац тражио да се тужени обавезе да убудуће од 01.12.2011. године па док за то постоје законски услови плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара најкасније до 05.-тог у месецу за претходни месец са законском затезном каматом од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате. Ставом IV изреке констатовано је повлачење тужбе тужиоца за главни дуг од: 2.052.542.925,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, 493.876.975,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, 91.268.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, 142.236.568,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате. У ставу V изреке одбијен је захтев тужиоца за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, почев од 06.04.2012. године до исплате, а у ставу VI изреке одбијен је захтев умешача за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, почев од 06.04.2012. године до исплате. Ова пресуда исправљена је решењем Привредног суда у Новом Саду пословни број 4597/2010 од 10.05.2012. године.

Пресудом Привредног апелационог суда у Београду пословни број Пж. 6028/2012 од 31.01.2013. године потврдио првостепену пресуду.

Одлучујући по ревизији туженог Врховни касациони суд донео је пресуду пословни број Прев. 58/2013 од 09.05.2013. године, којом је ставом I изреке делимично условљена ревизија туженог Града Новог Сада, преиначавајући пресуду Привредног суда у Новом Саду пословни број П. 4597/2010 од 06.04.2012. године, исправљене решењем пословни број П. 4597/2010 од 10.05.2012. године и пресуда Привредног апелационог суда пословни број Пж. 6028/2012 од 31.01.2013. године, у делу у коме је тужени обавезан да тужиоцу плати новчани износ од 1.026.114.000,00 динара са законском затезном каматом од 20.12.2011. године до исплате и трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, у року од 8 дана, под претњом извршења и у делу у коме је обавезан тужени да умешачу исплати 936.500,00 динара на име трошкова парничног поступка, и трошкове одговора на жалбу у износу од 75.000,00 динара у року од 8 дана, под претњом извршења, и пресуђује у ставу II изреке одбија као неоснован тужбени захтев за исплату новчаног износа од 1.026.114.000,00 динара са законском затезном каматом од 20.12.2011. године до исплате. У ставу III изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове, а ставом IV у преосталом делу ревизија се одбија. У ставу V одбијен је као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужилаштва подигнут против пресуде Привредног суда у Новом Саду пословни број П.4597/2010 од 06.04.2012. године, исправљене решењем пословни број П. 4597/2010 од 10.05.2012. године, у ставу I и II изреке првостепене пресуде и пресуде Привредног апелационог суда пословни број Пж. 6028/2012 од 31.01.2013. године, у ставу I и IV изреке.

Скупштина Града Новог Сада је на XVII седници одржаној 03.03.2006. године донела Одлуку о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада до 2012. године и изменила генерални план са важношћу до 2021. године, а одлука о његовим изменама објављена је у Службеном листу Града Новог Сада број 10 дана 14.04.2006. године. Одлука је донета под насловом: „Локација Међуградске аутобуске станице и приградског терминала“ а садржина исте

је: „Да ради измештања приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње Међуградске аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне зоне Север II на парцели број 3351 к.о. Нови Сад I, уз могућност подземне везе испод железничке станице“.

У Службеном листу Града Новог Сада број 39 од 25.10.2006. године објављен је Генерални план Града Новог Сада до 2021. године (пречишћен текст). У делу који се односи на друмски саобраћај – јавни превоз, је само предвиђено измештање терминала на „Рибљој пијаци“ на локацију код железничке станице.

Полазећи од потребе да се уреде поједина питања у вези обезбеђивања услова за коришћење нове међумесне аутобуске станице у Граду Новом Саду, а у складу са решењима садржаним у Генералном плану Града Новог Сада до 2021. године, Град Нови Сад и АТП „ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад су 08.05.2006. године закључили Уговор који је код туженог I реда евидентиран под бројем II-020-2/2006-770. У тачки I Уговора стоји да истим уговорне стране уређују међусобна права и обавезе у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити АТП „ВОЈВОДИНА“ на локацији која је предвиђена Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године. У ставу два исте тачке стоји да обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом I створиће се услови за измештање приградског терминала са „Рибље пијаце“ на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са Генералним планом. У тачки II уговорне стране су се сагласиле да АТП „ВОЈВОДИНА“ гради објекат за нову међумесну аутобуску станицу на простору радне зоне „Север II“, на парцели 3351 к.о. Нови Сад I. У тачки III Уговора АТП „ВОЈВОДИНА“ се обавезала да на наведеној локацији нови објекат изгради сопственим средствима у својству инвеститора, а у складу са идејним пројектом приложеним уз Писмо о намерама АТП „ВОЈВОДИНА“ које је прихваћено од стране Градског већа Града Новог Сада 10.02.2005. године. АТП „ВОЈВОДИНА“ се обавезала да ће новоизграђени објекат обезбедити услове за пријем и отпрему аутобуса у међумесном саобраћају по међународним стандардима за међумесну аутобуску станицу, чиме ће се допринети побољшању укупне градске саобраћајне инфраструктуре. Тачком IV уговора АТП „ВОЈВОДИНА“ се обавезала да за време трајања овог уговора неће мењати делатност и намену новог објекта међумесне аутобуске станице и да ће континуирано пружати услуге свим превозницима под истим условима. Тачком V Град Нови Сад се обавезао да након што АТП „ВОЈВОДИНА“ добије употребну дозволу за новоизграђени објекат међумесне аутобуске станице, регулисати аутобуски саобраћај, као и да ће трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уредити у складу са новом локацијом, а на основу налаза и препорука Анализе одвијања јавног превоза путника коју припреми ЈП „УРБАНИЗАМ“ Завод за урбанизам Нови Сад. Уговор је закључен на неодређено време, односно док траје намена међумесне аутобуске станице утврђена Генералним планом уз могућност једностраног отказа обе уговорне стране. Уговор је за туженог II реда потписао директор Илија Девић, а за туженог I реда тадашњи Градоначелник Маја Гојковић.

На терминалу код Рибље пијаце, пре пресељења је саобраћало 16 линија од којих 4 градске, 6 приградских и 6 међумесних. Након пресељења на нову локацију све међумесне линије су пресељене на локацију старе аутобуске станице на адреси Јаше Томића 6, а остале које нису међумесне су пресељене на локацију испред Железничке станице.

Изнето чињенично стање суд је утврдио из писмене документације приложене спису премета коју је прихватио као релевантну и веродостојну у односу на чињенице на које се односи, те јој је у том смислу дао пуну доказну снагу.

Тужбени захтев није основан.

Одредбом члана 109 Закона о облигационим односима прописано је да суд на ништавост пази по службеној дужности.

Одредбом члана 32 Одлуке о јавном превозу путника (Службени лист Града Новог Сада број 13/98, 15/98, - испр., 10/99, 10/2001, 23/2001 и 47/2006 – и др. одлука) прописано је да аутобуске окретнице и аутобуске терминале одређује Секретаријат на предлог превозника, у складу са урбанистичким планом.

Током поступка суд је утврдио да су се приликом закључења уговора, уговорне стране позвале на тада важећи Генерални план, објављен закључно са стањем на дан потписивања уговора (Службени лист Града Новог Сада број 10/2006 од 14.04.2006. године). У том Генералном плану, који су обе уговорне стране имале у виду приликом закључења уговора, јасно стоји наслов „Локација међуградске аутобуске станице и приградског терминала“ и текст „ради измештања приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње Међуградске аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне зоне Север II на парцели број 3351 к.о. Нови Сад I, уз могућност подземне везе испод железничке станице. Дакле, на основу Одлуке о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада (Службени лист Града Новог Сада број 10/2006 од 14.04.2006. године) закључен је уговор између Града Новог Сада и АТП „ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад. У Службеном листу Града Новог Сада број 39 од 25.10.2006. године објављен је Генерални план Града Новог Сада до 2021. године (пречишћен текст). У делу који се односи на друмски саобраћај – јавни превоз, такође је предвиђено измештање терминала на „Рибљој пијаци“ на локацију код железничке станице.

Имајући у виду наведено, суд налази да је тужени I реда Генералним планом предвидео постојање једног приградског терминала који ће са Рибље пијаце бити измештен на локацију у Новом Саду, Булевар Јаше Томића број 6, што и одређује одредба тачке 1 став 2 уговора. Одредба тачке 1 став 2 уговора никако не спречава тужиоца да обавља своју делатност, већ напротив одређује да ће он обављати своју делатност на другој локацији, односно другом терминалу, као је предвиђено Генералним планом до 2021. године, а што је тужени I реда предвидео, у смислу одредбе члана 32 Одлуке о јавном превозу путника. Извршивши увид у предмет овог суда пословни број 4597/2010, односно налаза и мишљења сталног судског вештака саобраћајне струке Иштвана Бодола, суд је на несумњив начин утврдио да су све аутобуске линије који су саобраћале са Рибље пијаце, наставиле да саобраћају и са нове локације, што показује да су наводи тужиоца да му је предметним уговором, односно тачком 1 став 2 уговора онемогућено вршење делатности, паушални и без основа. Егзистирањем тачке 1 став 2 уговора у правном животу, не производи штетне последице по тужиоца, те се у том смислу не може говорити о ништавости ове одредбе. Једина последица тачке 1 став 2 уговора је промена терминала са ког ће тужилац обављати своју делатност.

У конкретном случају не постоји несавесност тужених, обзиром да одредбом тачке 1 став 2 нема нарушавања материјалних добара тужиоца, нити постоји недопуштен мотив и лоша намера да се нанесе штета трећем лицу. У конкретном случају нема уговарања на штету тужиоца, обзиром да је тужилац наставио да обавља своју делатност у пуном обиму, као и када је постојао терминал на Рибљој пијаци, само на измештеној локацији на Булевару Јаше Томића број 6.

Приликом одлучивања суд је имао у виду је да је поводом уговора закљученог између Града Новог Сада и АТП „ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад, дана 08.05.2006. године, односно уговорних односа, проистеклих из овог уговора, вођена парница пред Привредним судом у Новом Саду под пословним бројем П.4597/2010, која је правоснажно окончана, те у којој је Врховни

- касациони суд пресудом пословни број Прев. 58/2013 од 09.05.2013. године по ревизији утврдио ништавост одређених одредаба уговора, али не и одредбе тачке 1 став 2. Како суд води рачуна о ништавости по службеној дужности, да је предметна одредба уговора ништава то би било утврђено пресудом Врховног касационог суда, којом је утврђена ништавости спорних одредаба.

Имајући у виду изнето суд је одбио тужбени захтев у целости, као неоснован.

Одлуку о трошковима парничног поступка суд је донео на основу одредбе члана 153 и 154 Закона о парничном поступку, те је тужиоца обавезао да туженом I реда накнади трошкове одговора на тужбу у износу од 56.300,00 динара, састава 1 образложеног поднеска у износу од 56.300,00 динара, приступа на једно неодржано рочиште у износу од 29.050,00 динара и приступа на једно одржано рочиште у износу од 57.800,00 динара, као и туженом II реда трошкове одговора на тужбу у износу од 56.300,00 динара, састава 1 образложеног поднеска у износу од 56.300,00 динара, приступа на једно неодржано рочиште у износу од 29.050,00 динара и приступа на једно одржано рочиште у износу од 58.000,00 динара који трошкови су, по мишљењу суда, учињени нужно и оправдано, те су исти, опредељени трошковником пуномоћника тужених и обрачунати, у складу са важећом адвокатском тарифом.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде може се изјавити жалба у року од 8 дана од пријема исте Привредном апелационом суду у Београду, а преко овога Суда у два примерка.

ДОСТАВНА НАРЕДБА:

1. Пуномоћнику тужиоца са ТО
1. ГЈП
2. Пуномоћнику туженог